

[Rahbæk Møller]

procenter i skat, og hr. Lykketoft henviste til, at socialdemokratiet ville gøre noget for børnefamilierne. Det er gammel radikal snak, at lige så snart vi angriber dem for ikke at rette op på proportionen osv., så snakker de børnefamilier.

Lad mig sige med det samme, at det da er udmærket, at man tager lidt fra dem, der ikke har børn, og giver det til dem, der har børn. Det er ikke derom, striden står. Men uanset om folk har børn eller ikke har børn, så ligger det altså sådan, at i dag betaler de lavest lønnede en højere skat end dem længere oppe på skalaen, og resultatet af socialdemokratiets forslag bliver, at denne afstand forøges. Hele forslaget satses på at give maksimale skattelettelser til indkomster mellem 175.000 og 200.000 kr., hvor man betaler markant lavere skat som procent af indkomsten end dem, der tjener mindre. Det er det, vi angriber. Der er mange andre gode ting i det.

Den anden ting, jeg godt vil påtale i hr. Lykketofts indlæg, var hr. Lykketofts tro på, at skatteministeren og statsministeren gerne ville lave en skattereform. Nu vil jeg ikke prøve at granske, hvad de to ministre tænker i stille stunder. Jeg vil holde mig til, hvad de faktisk siger offentligt, og det eneste, vi har hørt fra dem, er en benægtelse af eksistensen af det problem, der hedder beskatning af kapitalafkast og kapitalfradrag, det problem, som både socialdemokratiet og vi og Sparekasseforeningen og Erik Møllerup og mange andre gode mennesker erkender. Det har regeringen nægtet at se i øjnene. Det eneste, den siger, og det eneste, skatteministeren gentog nu, var, at de rige betaler en for høj procent i skat. Bare vi sætter den ned, så lader de nok være med at snyde. Det er alt, hvad vi har hørt fra den.

Hvad regeringen tænker i sit stille sind, ved vi ikke, men jeg synes, at vi skal tro på, hvad den siger, og den siger, at den ikke vil gøre noget ved hullerne i systemet.

Hagen Hagensen (KF):

Denne lille debat, som heller ikke jeg synes skal være nogen stor debat, har ikke ført til, at vi er kommet hinanden så overvældende meget nærmere, men den har da heldigvis heller ikke fjernet os mere fra hinanden, end at der er mulighed for, at vi kan gå sammen

og søge frem til det, som jeg stadig væk håber på og for resten også tror på: at det vil lykkes at gennemføre en skattereform med et meget bredt flertal i denne sal.

Der er dog en enkelt ting, jeg godt vil sige en smule om, nemlig hr. Lykketofts tanke-spind om, hvorledes denne regering bedst blev holdt oppe. Det var ved at holde sagen om en skattereform hen og lade det være, som det nu engang er. Vi erkender allesammen, at det ikke er godt, og vi har aldeles ikke noget ønske om at holde det hen. Vi slæber rundt med arv fra gammel tid. Langt de fleste af de skatteregelsæt, vi har, er kommet til verden under andre regeringer end denne, og det er dem, der har givet mulighed for skattetænkning og alt, hvad deraf følger, som er dårlige ting, og som vi – det vil jeg godt have slået fast her – også ønsker at bekæmpe mest muligt. Vi har forskellige måder at gøre det på.

Vi finder, at skattetænkning skal angribes ved ondets rod, således at man nedsætter marginalsatserne og derved får fjernet både grundlaget for og ønsket om at tænke i skat på en anden måde end den, der er den rimelige. Vi har aldeles ingen form for sympati for dem, der udnytter skatteregelsættene på en måde, som vi også har set det gengivet i dagspressen de seneste dage. Jeg noterer med tilfredshed, at skatteministeren har truffet bestemmelse om, at landsrettens dom skal ankes til højesteret, så vi får en klar afgørelse af, om de lånearrangementer, der udelukkende har hvilet på skattetænkning, nu også kan holde. Hvis det måtte vise sig, at de kan holde, når vores højeste domstol prøver det, så er det op til denne sal at klare tingene. Men det er også en arv, som vi har overtaget fra andre. Det parti, der i dag fremsætter sit beslutningsforslag, har en ikke ringe andel i – eller rettere sagt langt den største andel i – at forholdene er blevet således.

Vi ønsker som sagt at være med til at drøfte problemerne på en sådan måde, at der kommer noget ud deraf. Vi må være klar over, at ingen af os kan nå vores ønskemål, men vi må prøve på til gengæld at finde det, der kan yde jævnet for langt de fleste.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har denne gang nogle få bemærkninger at gøre i anledning af det, der er sagt,